ఆశీర్వాదాలు

లక్ష్మీనరసింహశాస్త్రి

పుట్టిన ఆడపిల్ల చచ్చిపోయిందని నర్సు వచ్చి చెప్పేటప్పటికి మూర్తికి గుండె ఆగినంతపనయింది. చప్పున జయ ఆవేదనంతా, తనను ఆవహించినట్లయింది. గభాలున డాక్టరు దగ్గరకు పరుగెత్తుకు వెళ్ళాడు.

ఆమెగారు ఒక్కసారిగా చూసి 'ఎందుకట్లా వణికిపోతున్నారు, జయకొచ్చిన ప్రమాదం యేంలేదు, ఆడవాళ్ళకు యిది మామూలే...' అన్నది అతి సామాన్యంగా తన పనేమిటో చూసుకుంటూనే.

'అదిగాదండీ' అనబోయి, ఆమెగారి ముఖం చూసేటప్పటికి వెనక్కుతగ్గాడు మూర్తి.

'ఇంకా అదృష్టవంతురాలు. తల్లికి గండంతప్పింది. ఇంకే భయంలేదు. అమ్మాయిని సుఖంగా యింటికి తీసుకెళ్ళొచ్చు. పాపం పుట్టినపిల్లను బ్రతికించలేకపోయాము,' అన్నది ముక్తసరిగా.

ఈ మాత్రం, మాట్లాడితే చొరవ తీసుకుందామనుకున్న మూర్తికి మంచి సమయం దొరికింది.

'పాపం మీరుమాత్రం యేం చేస్తారు! చెయ్యకలిగిందేమిటో చేశారు. ఇక మా అదృష్టం... మీతో ఒక్కమాట...' నీళ్లు నమిలాడు.

ఆమె యే కళనుందో చప్పున కుర్చీలోంచి లేచివచ్చింది, ఇద్దరూ ప్రక్కగదిలోకి వెళ్ళారు.

'జయను బ్రతికించండి ... ఎట్లాగైనా బ్రతికించండి...' తడబడుతూ అన్నాడు.

'మీ మగవాళ్లు వట్టి పిరికివాళ్లు, ఈ మాత్రానికే యింత యిదవాలటండీ. నేను చెప్పానుగదా; మీ కింకా భయం యెందుకంట!' డాక్టరు ఎంతో తేలికగా అన్నది.

'జయ పిల్లలకోసం కలవరించిపోతూ వుంటుంది. తెల్లారి లేచినప్పటినుంచి ప్రక్క పిల్లల్ని పెట్టుకుని ఆడుకుంటూ వుంటుంది. పిల్లలంటే అంత మోజు. ఆమె గర్భవతి అయినప్పటినుంచి ఆమె సంతోషానికి అంతే లేదు. తాను కూడా తల్లిని అవబోతున్నానని వుప్పొంగిపోయింది. ఆడది, సంతానం లేకపోయిన తర్వాత జీవించటం యెందుకంటుంది! ఏమో ఆమె మనస్సు నాకు అర్థం కావటంలేదు. పిల్లలంటే అంత ప్రాణం... అలాంటిది స్పృహ తెలియంగానే యీ విషయం తెలుస్తే, యెక్కడ అవురుమంటుందో అని నాకు చెడభయంగా వుందండి. నాకేమీ తోచటంలేదు...' ఆయాస పడుతూ ఆమెగారి వంక చూశాడు మూర్తి.

'అవునే నన్నేం చెయ్యమంటారు... పిల్ల పుట్టే చచ్చిపోయింది...' కటువుగా అన్నది.

ఈ మాట విని మూర్తి యింకా ఆవేదన పడుతున్నాడు.

'ఎట్లాగైనా ఓ దారి చెప్పాలిమీరు. మీకేయింత యిదయిపోతూ వుంటే అది, ఆ అమ్మాయి మొట్ట

★ అభావాలు ★

నిభాయించుకొంటుంది! ఏదో ఆలోచించండి ఉపాయం...' ఆమె వెళ్లిపోతూ అన్నది.

'మీరంత తేలికగా అంటేకాదు. జయ సంగతి మీకు తెలీదు...వట్టి భయస్థురాలు. ఆమెకు గుండె నిబ్బరం తక్కువ. నాకేమీ పాలుపోవటంలేదు. ఎట్లాగైనా జయను కాపాడండి...' మూర్తి ప్రాధేయపడ్డాడు.

ఆమెగారు ఆలోచిస్తూ మూర్తి వంక చూస్తూ నిలబడిపోయింది. మూర్తి వూపిరి పీల్చుకున్నాడు. ఆమె తల వూపుతూ తనగదిలోకి వెళ్లిపోయింది. మూర్తి వరండాలో పచార్లు చేస్తున్నాడు. తన బుర్రలో యెన్నెన్నో ఆలోచనలు గిర్రున తిరిగి పోతున్నాయి. జయకు సంతానం మీద యింతవా అని తెలుస్తే మాత్రం ఆమెను ఒక్కనాటికి పెళ్లిచేసుకునేవాడు కాదు. కాలేజీలో చదువుకుంటూ, షోకుగా తిరుగుతూ, నలుగురితో పరిచయం చేసుకుంటూ, నలుగురి నోళ్లల్లో పడ్డమూర్తికి, పెళ్లితొందర యే విధంగానూ లేదు. అయితే తల్లిదండ్రులు గట్టిపట్టుపట్టి, 'మళ్లా కట్నాలబిల్లు వస్తోంది, యింతకాలం ఆగి, యింతచదువు చెప్పించటం వృధా అవుతుం'దనే ఆ వేదనలో, మూర్తిని బిగించేశారు. తల్లిదండ్రుల మనస్తత్వంతో యేకీభవించక పోయినా, తప్పనిసరిగా పెళ్లి కొడుకయి కూర్చున్నాడు. అసలు ఆ పెళ్లి జరగటమే చాలా విచిత్రంగా జరిగింది. మూడుముళ్లు పడేదాకనమ్మకం లేకపోయింది. ఏక్షణాన ఏవరొచ్చి, మూర్తిని రచ్చకీడుస్తారో అని అందరూ భయపడుతూనే వున్నారు. పుకార్లకేం, యిష్టంవచ్చినట్లు చెలరేగిపోయినాయి; ఎక్కువమందికి తెలీకుండా యీ పెళ్లి జరిగిపోవటంవలన, అభాసు కాలేదని కొంతమంది అనుకున్నా, అవతలపార్టీవాళ్లు సంఘంలోవున్న అంతస్థులను పట్టి మెదలకుండా వూరుకుండి వుంటారు అనుకున్నారు కొందరు. ఏమైతేనేం, పెళ్లి వుతే సలక్షణంగానే జరిగిపోయింది. అందులో పెళ్లవంగానే అవ్వూరు మకాం ఎత్తి వెళ్లిపోయారు. దాంతో వేడంతా చల్లారిపోయింది. అయితే, వృద్ధులిద్దరు కోడలు యింట్లోకి రావా అని మళ్లీ ఒక పట్టు పట్టారు. మూర్తి తన మొండితనాన్ని బలాన్ని, ధైర్యాన్ని ప్రదర్శించుకున్నాడు. కాని ఆత్మహత్య చేసుకుంటామని బెదిరించేటప్పటికి, తల్లిదండ్రుల మాట వినక తప్పింది కాదు; జయ కాపరానికి వచ్చినప్పటినుంచి, మూర్తి అదోవిధంగా వుండటం మొదలుపెట్టాడు. కొత్తగా భార్య కాపరానికి వచ్చినప్పుడు, భర్తకు వుండాలసిన లక్షణాలేవీ, మూర్తిలో కనిపించలా. ఉన్న వూరవుతే ఆ స్నేహితుడని యీ స్నేహితుడని అటూ ఇటూ అల్లరిచిల్లరిగా తిరుగుతూ వుంటే, వూరుమార్చారు. ఊరు మార్చారు గాని, మూర్తి బుద్ధిమార్చగలిగారు. దీపం ముందర కునుకుపడుతూ జయమ్మ కూర్చుంటే, ఏ పన్నెండింటికో, ఏ ఒంటిగంటకో తలుపు తట్టుకుని దక్కా వస్తాడు లోపలికి 'ఏమండీ యింత ఆలస్యమయింది' అని కొత్తలో అడిగింది కాని, రోజూ వున్న అలవాటుకు యే మని అడుగుతుంది. ఎంతో విసుగ్గా వస్తాడు. అన్నం తిన్నవాడు తింటాడు. లేనివాడు లేదు. 'అబ్బ! నా ప్రాణం విసిగించక కాసేపు పడుకోనీ' అంటూ జయను విదిలించికొడుతూ వుంటాడు. చప్పున జడలో పూలదండలాగి విసిరికొట్టి, తనదిండు తాను తీసుకుని దూరంగా వెళ్లి పడుకుంటుంది బాగా కోపం వచ్చినప్పుడు. ఒకొక్కప్పుడు యెంతసేపో ప్రతిమాలుతుంది. 'ఈ వయస్సులో మనకు పిల్లలేమిటి! ఓపదేళ్లదాకా మనకు పిల్లలు కలగకూడదు' అని ఒకసారి ఎగతాళి క్రింద అనేటప్పటికి జయ ఆనాడు అన్నం ముట్టలేదు. నిద్రపోలేదు. మూతి ముడుచుకుని కూర్చుంది. దగ్గర వెళ్లి ప్రతిమాలుదామనుకుంటే, కాత్తికక్కుతుందేమో నని భయం. అసలు మాట్లాడకపోతే, మనస్సొప్పటం లేదు. చాలాసేపు తికమకపడి యేదో విధంగా నచ్చచెప్పటానికి ప్రయత్నం చేశాడు. జయ, ఎంత సేపటికి, ఏ పిల్ల కనిపించినా చప్పున చంకలోకి తీసుకొని ముద్దుపెట్టుకొని తన మురిపాన్ని చెల్లించుకుంటుంది. మూర్తి చూస్తే మాత్రం

టీచర్: "నీవు రేపు మాఇంటికి వచ్చితివి" — అనే వాక్యం రైటా, తప్పా?
విద్యార్థి: తప్పండి.
టీచర్: ఎందుచేత?
విద్యార్థి: మీ ఇల్లెక్కడో నాకు తెలియదుకదండి?

* * *

యజమాని: (నౌకరుతో) మన ఇంట్లో దొంగలు పడితే ఏం చేస్తావురా?
నౌకరు: అయ్యా! కిటికీలోనుండి దూకి పారిపోతానండి.

—గవ్వ కన్నారావు, విజయనగరం.

చిటచిటలాడిపోతాడు. తన మొహాన్ని ఎక్కడ చూస్తుందో అని తప్పించుక వెడతాడు. రోజు రోజుకు యింట్లో పోరు యెక్కువయిపోతోంది. చిట్టచివరకు మూర్తి మానసికంగానూ, శారీరకంగాను జయకు లొంగి పోవాలసివచ్చింది.

జయ గర్భవతి అయినప్పటినుంచి, క్రింద నిలవటంలేదు. అప్పటికప్పుడే బొమ్మలని, చిన్న చిన్న చొక్కాలని, యేమేమిటో తెమ్మంటూనే వుంది. చిన్న చిన్న వస్తువులు యేవి చూసినా, ఆమె సంతోషానికి అంతు లేదు. ఎప్పుడు తన పాపను చేతుల్లోకి యెత్తుకుంటానా అంటూ యెదురుచూస్తున్నట్లు ఆ ముహూర్తంకోసం నిరీక్షిస్తోంది. ఆమె చేష్టలు రోజురోజూ మూర్తికి ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తున్నాయి. లోకంలో తనభార్యే బిడ్డను కనబోతోందా, లేక బిడ్డను కనబోయేవాళ్ళంతరు మొదట యిట్లాగే వుంటారా అని అనుకుంటూ వుంటాడు. ఏమయితేనేం ఆ ఘడియ రానే వచ్చింది. పిల్ల పుట్టటం అయింది, చావటమూ అయింది. ఈవిషయం జయకు తెలుస్తే, ఆమెను పట్టగలమా! దుఃఖాన్ని ఆపుకోగలదా? ఆ ఆవేశంలో యేమి చేస్తుందో ఎవరూ వూహించలేరు. అయితే డాకరు ఆలోచనగా తలవూపింది. కారణం యేమయివుంటుంది? ఎంత డాక్టరయితే మాత్రం, పోయినప్రాణాన్ని తీసుకురాగలదా? ఇంకా జయకు కొన్నాళ్లపాటు స్పృహ రాకుండా వుంటే బాగుండును. ఇదే మాలోచన! జయ త్వరగా కోలుకోవాలి. ముందర యీ గండం గడిచే దెట్లా? ఈ కబురు యేవిధంగా చెప్పటం! ఎవరిపిల్లనైనా తీసుకువస్తే! ఏతల్లి వూరుకుంటుంది. తనపిల్లను ఇచ్చెయ్యటానికి! బుర్ర వేడెక్కిపోతోంది. మూర్తికి ఎటూఆలోచన పోవటం లేదు.

ఒకటి రెండుసార్లు తొంగిచూశాడు గదిలోకి. ఆమెగారు యింకా యేమిటో చూస్తూనే వుంది. వెళ్లి పిలుద్దామనుకున్నాడు. లోపల అయిదారుగు రున్నారు. వాళ్లెవ్వరికీ తన ఆదుర్దా తెలియటం యిష్టంలేదు. టైము చూసుకొంటున్నాడు. ఈలోపల జయకు స్పృహవచ్చి, నా బిడ్డ యెక్కడంటే యేమని చెప్పటం! తెగించి లోపలకు వెళ్ళాడు. డాక్టరు కుర్చీలో లేదు. 'లోపలకు వెళ్లారు. ఇప్పుడే వస్తారు. కూర్చోండి' అన్నాడు అందులో ఒకడు. గత్యంతరం లేక అక్కడే కూర్చున్నాడు. టైము నడిచిపోతోంది కాని, ఆమెగారు లోపల్నుంచి రానేరావటం లేదు. తాను సాహసించి లోపలకు వెళ్ళే పరిస్థితి కాదు. ఉక్కిరి బిక్కిరయిపోతున్నాడు. ఆమెగారు ఎప్పుడు వస్తుందా అని కళ్ళు విప్పుకుని చూస్తున్నాడు. గభాలున తలుపు తెరుచుకుని రానేవచ్చింది. చప్పున లేచి నిలబడ్డాడు. ఆమె సంజ్ఞచేసింది. ఇద్దరూ ప్రక్కగదిలోకి యిద్దరూ వెళ్లారు.

'ముందర ప్రమాణం చెయ్యండి, ఎవరితోనూ చెప్పనని...' డాక్టరు గంభీరంగా మూర్తి మొహంలోకి చూసింది.

ఏమిటని అడిగే ఆలోచన లేకుండా 'అట్లాగే' అన్నాడు.

'మీ జయకు ఏమీ ప్రమాదంలేదు. పైగా బిడ్డకూడా బ్రతికేవుంటుంది...' ఆమె చెప్పటంలో కొంచెం ఆలస్యం చేసింది.

'మరి ఆ పిల్ల చచ్చిపోలేదన్నమాట!...' ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

'ఆ పిల్ల పుట్టంగానే చచ్చిపోయింది... కాని...నీకొక రహస్యం చెబుతాను. దానికే నిన్ను ప్రమాణం చెయ్యమన్నది. పట్నంనుంచి ఒక అమ్మాయి మా ఆసుపత్రిలో చేరింది. పెళ్ళి కాలేదు. అయితే పిల్లను కన్నది. ఇది ఒక రహస్యం. గొప్పింటివాళ్ళమ్మాయి, కాలు జారింది. తన వూళ్ళో తెలిసిపోతుందని అక్కడా యిక్కడా కాలక్షేపం చేస్తోంది. పెద్ద చదువుకని బొంబాయి వెళ్ళిందని చెప్పించారుట. ఇక్కడేమో నాదగ్గర వాగ్దానం తీసుకుని ఆసుపత్రిలో చేరింది. నేను ఒప్పుకున్నాను. పుట్టినపిల్ల విషయమై నేను చూసుకుంటానని. ఆమె ఆడపిల్లనే కన్నది.

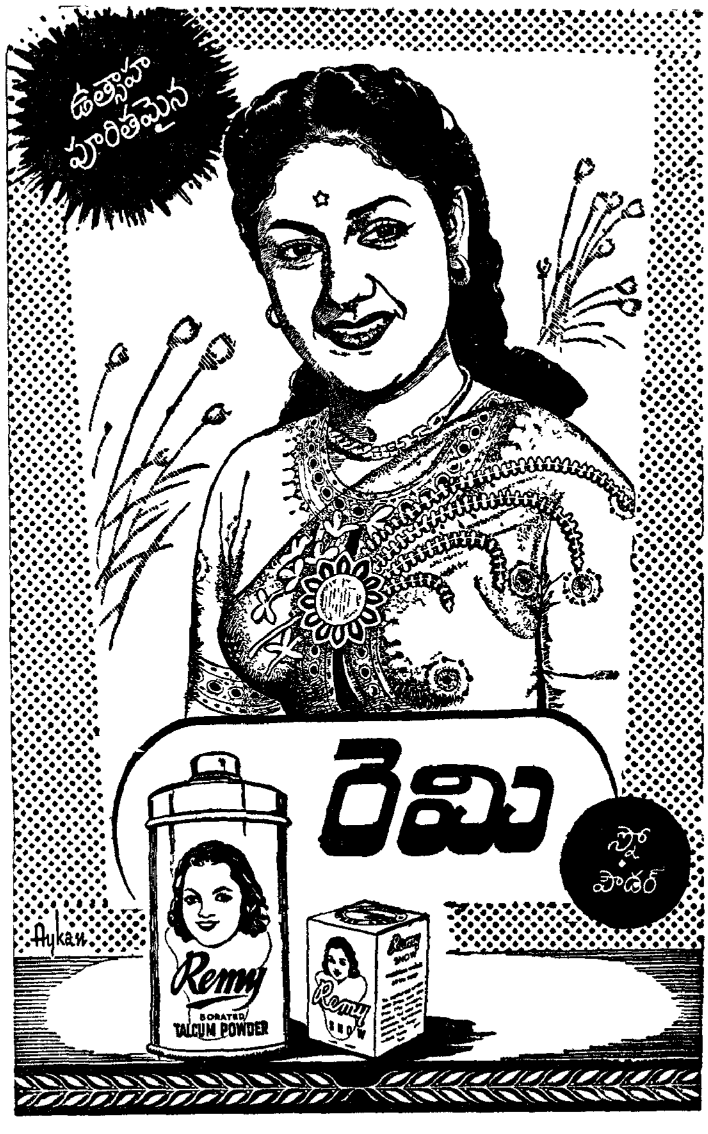

"ఇ_ప్తె విరుందు"—ప్రతిశుక్రవారము రేడియో సిలోన్ 41 72 మీటర్లమీద సాయంత్రం 6-30 నుండి 6-45 వరకు విని ఆనందించండి.

★ అభావాలు ★

రాత్రినుంచి నా ఆలోచనలకు అంతు లేకుండా వున్నది. మా యిద్దరికీ తప్ప యీ రహస్యము యింకొకళ్లకు తెలీదు...ఇంకా నేను విపులంగా చెప్పక్కర్లేదనుకుంటా...' ఆమె గారు తీవ్రంగా మూర్తి మొహంలోకి చూసింది.

మూర్తికి గుక్క తిప్పుకు నేటట్లు లేదు. ఆ తరువాత ఏమాలోచించాలో తోచటం లేదు. చప్పున తల వూపాడు — చేతుల్లో తాపాయిని పెట్టుకుని, డాక్టరు జయ మంచం దగ్గరకు వస్తుంటే, నర్సు ఆశ్చర్యపోయింది. డాక్టరు కనుసంజ్ఞ చేసింది నర్సును చూసి. మూర్తి లోపలికి వచ్చేటప్పటికి, నర్సు తలెత్తి చూడలేకపోయింది. అతను గ్రహించాడు. జయకు స్పృహవచ్చే టైము కూడా అవుతోంది. మెల్లిగా ప్రక్కలో కదిలింది. మూర్తి సంతోషానికి అంతులేదు; కళ్లు బలవంతాన తెరుచుకుంది. జయకు తెలివి వచ్చింది. ఎదురుగా భర్త కనిపించాడు. సిగ్గుతో కళ్ళుమూసుకుంది. అటూ యిటూ చూసుకుంటూ వత్తిగిలింది. పక్కలో పాప చేతులు కాళ్లు కదులుతున్నాయి. జయ సంతోషం పట్టలేకపోయింది. పాపకళ్లల్లోకి చూసి, మురిసిపోయింది. ఆనందబాష్పాలు వచ్చినాయి. వళ్ళు పులకరించింది. గుండె దడదడ కొట్టుకుంది. ఎంతో భిడియం వేసింది నలుగురు చూస్తుండగా పాపను దగ్గరకు తీసుకోవటానికి. మూర్తి కొంచెం దూరంగా వుండి చేతులు బారజాచాడు, పాపను యివ్వమంటున్నట్టు. జయ పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచింది.

పాపను చూసి, అచ్చగా తల్లి పోలికని కొందరు, అముక్కా, అకన్నా, అచ్చు తండ్రే, ఆడపిల్లకు తండ్రిపోలికవస్తే మంచిదంటారని కొందరు అనుకుంటున్నారు. అన్నీ విని వూరుకుంటున్నాడు మూర్తి. జయ మెల్లిగా కోలుకుంటోంది. డాక్టరు కూడా వస్తున్నది. 'మేమిచ్చే మందుల కవులతే యింత త్వరగా ఆరోగ్యం చేకూరేది కాదని 'అవును ఆమె కంత గాఢమైన ప్రేమ సంతానం అంటే అందుకనే నేను భయపడింది.' అన్నాడు మూర్తి.

'అమ్మయ్య గండం గడిచిందనుకున్నారు' డాక్టరూ, మూర్తి. 'ఒక్క వుపాయంతో రెండు సమస్యలు పరిష్కృతమయినా'యని యిద్దరూ సంతోష పడ్డారు.

'ఇక యింటికి తీసుకెళ్ళచ్చు' అని డాక్టరు చెప్పింది. మూర్తి సన్నాహాలు చేసుకున్నాడు యింటికి తీసుకు పోవటానికి. ఆ సాయంత్రమే ప్రయాణం. మూర్తి ఆసుపత్రికి వచ్చేటప్పటికి బాగా చీకటిపడింది. వచ్చి గుమ్మంముందు నిలబడేటప్పటికి లోపలగా గుసగుసలు వినిపిస్తున్నాయి. చప్పున ఆగాడు. ఏమిటోవినిపిస్తున్నాయన్న మాటేగాని, ఏమీ అర్థంకావటంలేదు. అయితే డాక్టరు గొంతుక మాత్రం గుర్తుపట్టకలిగాడు. చప్పున తలుపు తెరుచుకొని డాక్టరు బైటకువచ్చింది. అటూ యిటూ పరీక్షగా చూసింది. మూర్తి తలుపు చాటున వదిగాడు. ఇక్కడ యెవ్వరూ లేరని గట్టిగా నమ్మకంఏర్పడింది. డాక్టరు సంజ్ఞ చేసింది. గదిలోంచి ఇరవై యేళ్ళలోపు వది యౌవనవతి, కంపిస్తూ అతిభయంగా తొందర తొందరగా వచ్చేస్తోంది. ఎలెక్ట్రిక్ లైట్ల ముందర సరోజిని మొహం స్పష్టంగా కనిపించింది మూర్తికి. వెన్ను మీద కొట్టినటయింది. ఉలికిపడ్డాడు. శరీరం అంతా వేడెక్కిపోయింది. కళ్ళు మూసుకుపోయినాయి. రెండుక్షణాల్లో తెప్పరిల్లాడు. అప్పటికి డాక్టరు వాకిట్లోంచి తనగదిలోకి వస్తోంది. మూర్తిని చూసి, ఆమె ఒక్కడుగు వెనక్కు వేసింది. చప్పున తమాయించుకుని ఎప్పుడు వచ్చారు అన్నది. మూర్తి యేమీ మాట్లాడలేదు. ఏమిటి అట్లా చూస్తున్నారు అన్నది ఆవేశంగా. అప్పటికీ అతను సమాధానం చెప్పలేదు రెండుక్షణాలు అట్లాగే నిలబడి 'ఆ అమ్మాయి ఎవ్వరూ' అన్నాడు మూర్తి.

'నేను మీకు చెప్పిన అమ్మాయే! ఇవ్వాళే వాళ్ళవూరు వెళ్ళిపోతోంది. మిమ్మల్ని చూపిస్తానన్నా కూడా "నేను యెవ్వరిని చూడను. నేను యిక్కడవున్నట్లు యెవ్వరికీ తెలియకూడదు. వారికి కృతజ్ఞతలు చెప్పండి. నేను చేసిన తప్పుకు పసిపిల్ల ఏవిధమైనబాధ అనుభవించకూడదు. వాళ్ళు తీసుకొన్న తర్వాత, వాళ్ళ పిల్లమాదిరిగానే పెంచుతారని అనుకుని వెళ్ళిపోతున్నాను. అంతకంటె నేను చెప్పేది లేదు...నేనేమి చెప్పలేను" అంటూ వెళ్ళిపోయింది సరోజిని...మీ పిల్ల చచ్చిపోయినా... కళ్ళు తుడుచుకుంటూ, గద్గదస్వరంతో డాక్టరు ఏదో అనబోయింది.

అమాంతంగా మూర్తి, రెండు చేతులు మొహాన కప్పుకొని, 'నాపిల చచ్చిపోలేదు...నాకూతురు బ్రతికేవుంది...నా కూతురు బ్రతికేవుంది.' గొణుక్కుంటూ చకచక గదిలోకి నడిచాడు. ★

[ఉదయం]

మేష్టరు : అరే, రేపట్నుంచీ ఆలస్యంగా వచ్చేవంటే ఎముక లిరగకొడతా......

[ఆ సాయంత్రం]

మే : ఏరా? మళ్ళీ ఆలస్యంగా వచ్చావ్? డొక్క చీల్చేస్తా నన్నానా?

కుర్రాడు : రేపట్నుంచి అన్నారు కదండీ మరి......

—కె. గోకుల్ చంద్, విజయవాడ.